

SARAH PENNER

ΤΟ

ΜΥΣΤΙΚΟ

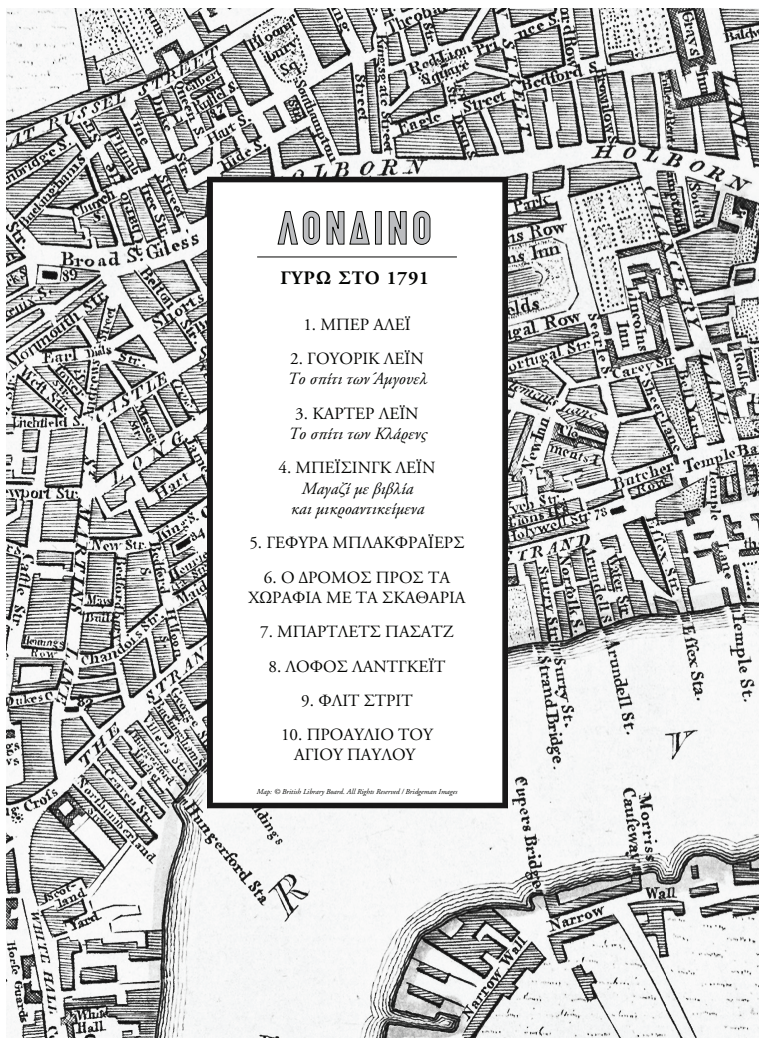
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΚΑΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ

ΓΥΡΩ ΣΤΟ 1791

1. ΜΠΕΡ ΑΛΕΪ
Το σπίτι των Άγγων
2. ΓΟΥΟΡΙΚ ΛΕΪΝ
Το σπίτι των Κλέφτες
3. ΚΑΡΤΕΡ ΛΕΪΝ
Το σπίτι των Κλέφτες
4. ΜΠΙΕΪΣΙΝΓΚ ΛΕΪΝ
*Μαγαζί με βιβλία
και μικροαντικείμενα*
5. ΓΕΦΥΡΑ ΜΠΛΑΚΦΡΑΪΕΡΣ
6. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ
ΧΩΡΑΦΙΑ ΜΕ ΤΑ ΣΚΑΘΑΡΙΑ
7. ΜΠΑΡΤΛΕΤΣ ΠΙΑΣΤΖ
8. ΛΟΦΟΣ ΛΑΝΤΙΚΕΪΤ
9. ΦΛΙΤ ΣΤΡΙΤ
10. ΠΡΟΑΥΛΙΟ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Map © British Library Board. All Rights Reserved | Bridgeman Image

**«Όρκο δίνω και υπόσχομαι
στον Θεό, ποιητή και δημιουργό των πάντων...**

**Να μη διδάξω ποτέ σε αχάριστους ή ανόητους
τα μυστικά και τα μυστήρια της τέχνης...**

**Ποτέ να μην αποκαλύψω όσα μου εμπιστεύονται...
Μήτε ποτέ να χορηγήσω δηλητήρια...**

**Να αποκηρύσσω και να αποφεύγω σαν την πανούκλα
τις σκανδαλώδεις και κακόβουλες πρακτικές
τσαρλατάνων, εμπειριστών και αλχημιστών...**

**Και να μη φυλάω στο μαγαζί μου
παλιό ή βλαβερό φάρμακο.**

**Όσο τιμώ τούτα
είθε ο Θεός να με ευλογεί!»**

-Αρχαίος όρκος φαρμακοποιών

1

ΝΕΛΑ

3 Φεβρουαρίου 1791

Θα ερχόταν το χάραμα –η γυναίκα που το γράμμα της κρατούσα στα χέρια μου, η γυναίκα που το όνομά της δεν ήξερα ακόμα.

Δεν ήξερα ούτε την ηλικία της ούτε πού έμενε. Δεν ήξερα την κοινωνική της θέση ούτε όσα σκοτεινά ονειρευόταν σαν έπεφτε η νύχτα. Θα μπορούσε να είναι θύμα ή θύτης. Μια φρεσκοπαντρεμένη ή μια εκδικητική χήρα. Μια γκουβερνάντα ή μια εταίρα.

Εντούτοις, παρά τα όσα δεν ήξερα, αντιλαμβανόμουν το εξής: η γυναίκα αυτή ήξερε ακριβώς ποιον ήθελε να δει νεκρό.

Έπασα και σήκωσα το ρόδινο χαρτί, που φωτιζόταν από την τρεμάμενη φλόγα ενός μόνο κεριού. Χάιδεψα με τα δάχτυλά μου το μελάνι στις λέξεις και φαντάστηκα τι απόγνωση μπορεί να είχε σπρώξει τη γυναίκα να αναζητήσει κάποια σαν εμένα. Όχι μια απλή φαρμακοποιό, αλλά μια φόνισσα. Μια αυθεντία στα προπετάσματα καπνού, στα καμουφλάζ.

Το αίτημά της ήταν εύκολο και απλό. *Για τον άντρα της κυρίας μου, με το πρωινό του. Ξημέρωμα, 4 Φεβρ.* Αμέσως, έφερα στο μυαλό μου μια μεσήλικη υπηρέτρια, που της ζητήθηκε να κάνει το θέλημα της κυρίας της. Και με ένα ένστικτο που είχε τελειοποιηθεί τα τελευταία είκοσι χρόνια, ήξερα αμέσως ποιο παρασκεύασμα ήταν το καταλληλότερο γι' αυτό το αίτημα: ένα αυγό κότας με *nux vomica*.

Η παρασκευή θα έπαιρνε μόλις λίγα λεπτά· το δηλητήριο το είχα πρόχειρο. Αλλά για λόγο που ακόμα δεν γνώριζα, κάτι στο γράμμα με είχε αναστατώσει. Δεν ήταν η αμυδρή μυρωδιά δάσους της περγαμηνής ούτε το πώς η ακρούλα κάτω αριστερά κατσάρωνε ελαφρώς προς τα μέσα, σαν να είχε μουσκέψει από δάκρυα κάποια στιγμή. Όχι, η ανησυχία γεννιόταν μέσα μου. Μια ενστικτώδης αίσθηση ότι έπρεπε να αποφύγω κάτι.

Μα ποια άγραφη προειδοποίηση θα μπορούσε να κρύβεται σε μία μόνο περγαμηνή, κάτω από τις λέξεις; Καμία, με καθούσασα· αυτό το γράμμα δεν ήταν οiwόνος. Οι σκέψεις που με βασάνιζαν οφείλονταν απλώς στην κούρασή μου –η ώρα ήταν περασμένη– και στον επίμονο πόνο στις αρθρώσεις μου.

Έστρεψα την προσοχή μου στον κατάλογο από τελατίνι στο τραπέζι μπροστά μου. Ο πολύτιμος κατάλόγός μου ήταν αρχείο ζωής και θανάτου· μια μακριά λίστα των γυναικών που αναζήτησαν φίλτρα εδώ, στο πιο σκοτεινό απ' όλα τα φαρμακεία.

Στις πρώτες σελίδες του καταλόγου μου, το μελάνι ήταν αγνό, γραμμένο με πιο ελαφρύ χέρι, δίχως θλίψη και αντίσταση. Αυτές οι ξεθωριασμένες, φθαρμένες καταχωρίσεις ανήκαν στη μητέρα μου. Το φαρμακείο για τις ασθένειες των γυναικών, στο νούμερο 3 της Μπακ Άλεϊ, ήταν δικό της πολύ πριν γίνει δικό μου.

Πότε πότε διάβαζα τις καταχωρίσεις της –23 *Μαρτ.* 1767, *κυρία Ρ. Ράνφορντ. Αγριαψιθιά 15 δρ. 3x–* και οι λέξεις ξυ-

πνούσαν αναμνήσεις της: το πώς έπεφταν τα μαλλιά της στον οβέρκο όταν έλιωνε ένα κοτσάνι αγριαψιθιάς με το γουδοχέρι ή το σφιχτό δέρμα του χεριού της, σαν χαρτί, καθώς ξεσπόριαζε το κεφαλάκι του ανθού. Η μητέρα μου όμως δεν είχε κρύψει το μαγαζί της πίσω από έναν ψεύτικο τοίχο ούτε τα γιατροσόφια της σε δοχεία για βαθυκόκκινο κρασί. Δεν χρειαζόταν να κρυφτεί. Τα βάμματα που πουλούσε ήταν μόνο για καλό: για να μαλακώσουν τα πονεμένα, ευαίσθητα απόκρυφα μιας νέας μητέρας, για να έρθει αίμα σε μια στέρφα. Κάπως έτσι, γέμιζε τις σελίδες του καταλόγου της με τα πιο αβλαβή ιάματα από βότνια. Δεν έγειραν καμία υποψία.

Είχα κι εγώ σημειωμένα στον κατάλόγο μου βότανα όπως τσουκνίδα και ύσσωπο και αμάραντο, μα είχα και πιο δόλια: μπελαντόνα και ελλέβορο και αρσενικό. Στον δικό μου κατάλογο, κάτω από το μελάνι κρυβόταν προδοσία, απελπισία... και σκοτεινά μυστικά.

Μυστικά για έναν ακμαίο νεαρό που έπαθε καρδιά την παραμονή του γάμου του ή για το πώς ένας υγιής νέος πατέρας έπεσε θύμα ξαφνικού πυρετού. Ο κατάλόγός μου τα αποκάλυπτε όλα: καθόλου δεν έφταιγαν αδύναμες καρδιές και πυρετοί, αλλά χυμοί από διαβολόχορτο και μπελαντόνα, που γυναίκες πανούργες τούς έκρυσαν σε κρασιά και πίτες, γυναίκες τα ονόματα των οποίων τώρα κηλίδωναν τον κατάλόγό μου.

Αχ, και πού να 'λεγε ο κατάλογος το δικό μου μυστικό, την αλήθεια για το πώς ξεκίνησαν όλα. Γιατί σ' αυτές τις σελίδες είχα καταγράψει όλα τα θύματα, εκτός από ένα: *τον Φρέντερικ*. Οι κοφτές μαύρες γραμμές του ονόματός του λέκιαζαν μόνο τη δική μου βαριά καρδιά, τη σημαδεμένη μου μήτρα.

Έκλεισα απαλά τον κατάλογο, δεν τον χρειαζόμουν σήμερα, και στράφηκα ξανά στο γράμμα. Τι με ανησυχούσε τόσο; Η ακρούλα της περγαμηνής εξακολουθούσε να μου τραβάει την προσοχή, σάμπως κάτι να σερνόταν αποκάτω. Και όσο

περισσότερο καθόμουν στο τραπέζι, τόσο σφιγγόταν το στομάχι μου κι έτρεμαν τα δάχτυλά μου. Κάπου μακριά, πίσω από τους τοίχους του μαγαζιού, ακούστηκαν τα κουδουνάκια μας άμαξας, θυμίζοντας τρομακτικά αλυσίδες από τη ζώνη αστυφύλακα. Αλλά με καθησύχασα ότι δεν θα έρχονταν απόψε αστυφύλακες, όπως δεν είχαν έρθει τα τελευταία είκοσι χρόνια. Το μαγαζί μου, όπως και τα δηλητήριά μου, ήταν πολύ έξυπνα κρυμμένο. Κανείς δεν μπορούσε να το βρει· ήταν θαμμένο βαθιά πίσω από έναν τοίχο-σκευοθήκη στο τέρμα ενός στριφογυριστού στενού στα σκοτεινά τρίσβαθα του Λονδίνου.

Κοίταξα τον καπνισμένο τοίχο, που δεν είχα ούτε το κουράγιο ούτε τη δύναμη να τον τρίψω για να καθαρίσει. Σε ένα άδειο μπουκάλι, πάνω σ' ένα ράφι, είδα την αντανάκλασή μου. Τα μάτια μου, άλλοτε καταπράσινα σαν της μητέρας μου, τώρα είχαν ελάχιστη ζωή μέσα τους. Και τα μάγουλά μου, κάποτε αναψοκοκκινισμένα από ζωντάνια, ήταν χλωμά και ρουφηγμένα. Έμοιαζα με φάντασμα, πολύ μεγαλύτερη από τα σαράντα ένα μου χρόνια.

Βάλθηκα να τρίβω απαλά το στρογγυλό κόκαλο στον αριστερό καρπό μου, έκαιγε και ήταν πρησμένο, σαν πέτρα που κάποιος ξέχασε στη φωτιά. Η ενόχληση στις αρθρώσεις μου είχε από χρόνια εξαπλωθεί στο σώμα μου· είχε γίνει τόσο έντονη, που δεν περνούσε ούτε μια ώρα χωρίς πόνο. Κάθε δηλητήριο που πουλούσα μου έφερνε ένα νέο κύμα πόνου· κάποια βράδια, τα δάχτυλά μου ήταν τόσο πρησμένα και δύσκαμπτα, που ένιωθα βέβαιη ότι το δέρμα θα σκιζόταν αποκαλύπτοντας τι υπήρχε αποκάτω.

Από τους φόνους και τα μυστικά που φύλαγα το έπαθα αυτό. Είχε αρχίσει να σαπίζει το μέσα μου και κάτι εκεί μέσα ήθελε να με κάνει κομμάτια.

Ξαφνικά ο αέρας βάρυνε και καπνός άρχισε να μαζεύεται στο χαμηλό πέτρινο ταβάνι του κρυμμένου δωματίου μου.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

Το κερί είχε σχεδόν σβήσει και σύντομα το λάβδανο θα με τύλιγε στη βαριά του ζεστασιά. Η νύχτα είχε πέσει από ώρα και σε λίγες ώρες εκείνη θα ήταν εδώ: η γυναίκα που το όνομά της θα συμπλήρωνα στον κατάλόγό μου και που το μυστήριό της θα άρχιζα να ξετυλίγω, όση ανησυχία κι αν μου προκαλούσε.

2

ΚΑΡΟΛΑΪΝ

Σήμερα, Δευτέρα

Δεν έπρεπε να είμαι μόνη στο Λονδίνο. Ένα ταξίδι επετείου είναι για δύο, όχι για έναν, ωστόσο, όταν βγήκα από το ξενοδοχείο στον δυνατό ήλιο του λονδρέζικου καλοκαιρινού απομεσήμερου, το κενό δίπλα μου μαρτυρούσε κάτι άλλο. Σήμερα –στη δέκατη επέτειο του γάμου μας– έπρεπε να είμαστε μαζί με τον Τζέιμς, να πηγαίνουμε στο London Eye, τη ρόδα παρατήρησης που βλέπει στον ποταμό Τάμεση. Είχαμε κλείσει νυχτερινή βόλτα σε μια κάψουλα VIP, η οποία συνοδευόταν από ένα μπουκάλι αφρώδες κρασί και προσωπικό ξεναγό. Επί βδομάδες φαντασιωνόμουν την αχνοφωτισμένη κάψουλα να τραμπαλίζεται κάτω από τον έναστρο ουρανό, τα γέλια μας να διακόπτονται μόνο όταν τσουγκρίζαμε τα ποτήρια της σαμπάνιας ή όταν αγγίζονταν τα χείλια μας.

Ο Τζέιμς όμως ήταν στην άλλη πλευρά του ωκεανού. Κι εγώ ήμουν μόνη στο Λονδίνο, έξαλλη, θλιμμένη και με

τζετ λαγκ, έχοντας να πάρω μια απόφαση που θα μου άλλαζε τη ζωή.

Αντί να στρίψω νότια προς το London Eye και το ποτάμι, πήγα προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τον Άγιο Παύλο και τον λόφο Λάντγκεϊτ. Έχοντας τα μάτια μου ανοιχτά για την πρώτη παμπ που θα έβρισκα, ένιωθα εντελώς τουρίστρια με τα γκρι αθλητικά μου και την τσάντα μου περασμένη χιαστί. Μέσα στην τσάντα βρισκόταν το σημειωματάριό μου, με τις σελίδες γεμάτες μπλε μελάνι και καρδούλες, μια σύνοψη του δεκαήμερου προγράμματός μας. Μόλις είχα φτάσει, παρ' όλα αυτά δεν άντεχα να διαβάσω το πρόγραμμα για δύο και τα παιχνιδιάρικα σημειώματα που είχαμε γράψει ο ένας στον άλλον. *Σάδερκ, ξενάγηση ζευγαριών σε κήπο*, είχα γράψει σε μία από τις σελίδες.

Να δοκιμάσουμε μήπως πιάσουμε παιδί πίσω από κανένα δέντρο, είχε γράψει δίπλα ο Τζέιμς. Για καλό και για κακό, εγώ είχα σκοπό να βάλω φόρεμα.

Τώρα δεν χρειάζομαι πια το σημειωματάριο και κάθε πλάνο που περιλάμβανε το είχα πετάξει στα σκουπίδια. Ο λαιμός μου άρχισε να με καίει, τα δάκρυα δεν θα αργούσαν και αναρωτήθηκα τι άλλο μπορεί να κατέληγε σύντομα στα σκουπίδια. Ο γάμος μας; Ο Τζέιμς ήταν η σχέση μου από το πανεπιστήμιο· δεν ήξερα πώς ήταν η ζωή χωρίς εκείνον. Δεν ήξερα πώς ήμουν εγώ χωρίς εκείνον. Θα έσβηναν και οι ελπίδες μου για παιδί; Η σκέψη έκανε το στομάχι μου να σφιχτεί κι όχι μόνο επειδή λαχταρούσα ένα γεύμα της προκοπής. Λαχταρούσα να γίνω μάνα –να φιλάω μικροσκοπικά, τέλεια δαχτυλάκια και να σκάω θορυβώδη ρουφηχτά φιλάκια στη στρογγυλή κοιλίτσα του μωρού μου.

Είχα περπατήσει μόνο ένα τετράγωνο όταν είδα την είσοδο μιας παμπ που λεγόταν The Old Fleet Tavern. Πριν όμως επιχειρήσω να μπω, ένας γεροδεμένος τύπος με ένα ντοσιέ και

λεκιασμένο μπεζ σπορ παντελόνι έκανε ζιγκ ζαγκ για να μην πέσει πάνω μου, καθώς τον προσπέρασα στο πεζοδρόμιο. Χαμογελώντας πλατιά, ο άντρας, γύρω στα πενήντα κάτι, είπε: «Θέλεις να 'ρθεις για λασποθηρία;»

Λασποθηρία; αναρωτήθηκα. *Θα πάμε να δούμε πουλιά που κάνουν φωλιά στη λάσπη;* Χαμογέλασα βεβιασμένα και κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, ευχαριστώ.»

Δεν αποθαρρύνθηκε τόσο εύκολα. «Έχεις διαβάσει καθόλου βικτοριανούς συγγραφείς;» ρώτησε και η φωνή του μετά βίας ακούστηκε πάνω από το στρίγκλισμα ενός κόκκινου τουριστικού λεωφορείου.

Η κουβέντα αυτή με έκανε να κοκαλώσω. Πριν από μια δεκαετία είχα αποφοιτήσει από το πανεπιστήμιο με πτυχίο βρετανικής ιστορίας. Είχα περάσει τα μαθήματα με αξιοπρέπειες βαθμούς, αλλά πάντοτε με ενδιέφερε περισσότερο ό,τι υπήρχε έξω από τα πανεπιστημιακά συγγράμματα. Τα στεγνά, τυποποιημένα κεφάλαια δεν με ενδιέφεραν τόσο όσο τα μυχλιασμένα, παλιά άλμπουμ που φυλάσσονταν στα αρχεία παλιών κτιρίων ή οι ψηφιοποιημένες εικόνες ξεθωριασμένων αναμνηστικών –αφίσες θεάτρου, αρχεία απογραφών, λίστες καταγραφής επιβατών– που έβρισκα στο ίντερνετ. Μπορούσα να ξεχαστώ για ώρες με αυτά τα φαινομενικά ανούσια έγγραφα, ενώ οι συμφοιτητές μου συναντιούνταν σε καφέ για να μελετήσουν. Δεν μπορούσα να αποδώσω τα αντισυμβατικά ενδιαφέροντά μου σε κάτι συγκεκριμένο, ήξερα μόνο ότι οι συζητήσεις στην τάξη για τις λαϊκές επαναστάσεις και τους εξουσιομανείς ηγέτες του κόσμου μού προκαλούσαν χασμουρητά. Για μένα, η γοητεία της ιστορίας βρισκόταν στις μικρολεπτομέρειες της αλλοτινής ζωής, τα ανεξιτόρητα μυστικά των συνηθισμένων ανθρώπων.

«Έχω διαβάσει λίγο, ναι», είπα. Φυσικά μου άρεσαν πολύ πολλά από τα κλασικά βρετανικά μυθιστορήματα και διάβαζα

φανατικά στη σχολή. Μερικές φορές ευχόμουν να είχα επιλέξει σπουδές λογοτεχνίας, καθώς φαινόταν να ταιριάζει καλύτερα στα ενδιαφέροντά μου. Αυτό που δεν του είπα ήταν ότι είχα να διαβάσω βικτοριανή λογοτεχνία –ή οποιοδήποτε από τα παλιά βρετανικά αγαπημένα μου– χρόνια. Αν αυτή η συζήτηση εξελισσόταν σε πρόχειρο διαγώνισμα, θα αποτύγχανα μεγαλοπρεπώς.

«Ε, λοιπόν, τα έγραψαν όλα για τους λασποθήρες –τις αμέτρητες εκείνες ψυχές που βγαίνουν παγανιά στο ποτάμι για να βρουν κάτι παλιό, κάτι αξίας. Μπορεί να βραχούν λιγάκι τα παπούτσια σου, αλλά δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να βουτήξεις στο παρελθόν. Κάθε φορά όλο και κάτι καινούριο εμφανίζεται με την παλίρροια. Είσαι ευπρόσδεκτη να έρθεις στην ξενάγηση, αν έχεις όρεξη για περιπέτεια. Η πρώτη φορά είναι πάντα δωρεάν. Θα είμαστε στην άλλη πλευρά εκείνων των τούβλινων κτιρίων εκεί πέρα...» Έδειξε. «Ψάξε να βρεις τις σκάλες που κατεβαίνουν στο ποτάμι. Η ομάδα συναντιέται στις δύομισι, την ώρα που έχει άμπωτη.»

Του χαμογέλασα. Παρά την ατημέλητη εμφάνισή του, τα καστανοπράσινα μάτια του εξέπεμπαν ζεστασιά. Πίσω του, η ξύλινη πλακέτα που έγραφε The Old Fleet Tavern ταλαντεύτηκε σε έναν μεντεσέ που έτριζε, προκαλώντας με να μπω μέσσα. «Ευχαριστώ», είπα, «αλλά έχω... ένα άλλο ραντεβού.»

Η αλήθεια ήταν ότι χρειαζόμουν ένα ποτό.

Συγκατένευσε αργά. «Εντάξει, ωστόσο, αν αλλάξεις γνώμη, θα εξερευνούμε ως τις πεντέμισι περίπου.»

«Καλή διασκέδαση», μουρμούρισα, αλλάζοντας όμο στην τσάντα μου, χωρίς να περιμένω να ξαναδώ ποτέ αυτόν τον άντρα.

Μπήκα μέσα στη σκοτεινή και γεμάτη υγρασία παμπ και κούρνιασα σε μια ψηλή δερμάτινη καρέκλα στην μπάρα. Έσκυψα μπροστά για να κοιτάξω τις μπίρες στην κάνουλα και

αηδίασα όταν τα χέρια μου άγγιξαν κάτι υγρό –ιδρώτα ή μπίρα που είχε αφήσει πίσω όποιος καθόταν εδώ πριν από μένα. Παρήγγειλα μια Boddingtons και περίμενα με ανυπομονησία καθώς ο κρεμ αφρός ανέβαινε στην επιφάνεια και ύστερα άρχισε να κάθεται. Τελικά, ήπια μια μεγάλη γουλιά, τόσο κουρασμένη, που δεν με ένοιαζε πως άρχιζε να με πάνει πονοκέφαλος, πως η μπίρα ήταν χλιαρή και πως με είχε πιάσει κράμπα αριστερά στην κοιλιά.

Βικτοριανοί. Σκέφτηκα ξανά τον Τσαρλς Ντίκενς, το όνομα του συγγραφέα αντηχούσε στα αυτιά μου σαν το όνομα κάποιου πρώην που νόμιζες ότι είχες ξεχάσει ενδιαφέρων τύπος αλλά όχι αρκετά υποσχόμενος σε βάθος χρόνου. Είχα διαβάσει πολλά έργα του –ο *Όλιβερ Τουίστ* ήταν το αγαπημένο μου και ακολουθούσαν αμέσως μετά οι *Μεγάλες Προσδοκίες*–, παρ' όλα αυτά αισθάνθηκα αμυδρά ντροπή.

Σύμφωνα με τον άντρα που είχα γνωρίσει, οι βικτοριανοί «τα είχαν γράψει όλα» γι' αυτό το πράγμα που λέγεται λασποθηρία, κι εγώ δεν ήξερα καν τι σήμαινε η λέξη. Αν ήταν μαζί μου ο Τζέιμς, σίγουρα θα με πείραζε για την πατάτα μου. Πάντα αστειευόταν ότι έβγαλα το πανεπιστήμιο διαβάζοντας γοτθικά παραμύθια μέχρι αργά το βράδυ, ενώ, σύμφωνα με τον ίδιο, έπρεπε να περνάω περισσότερο χρόνο μελετώντας ακαδημαϊκά περιοδικά και διαμορφώνοντας δικές μου θέσεις για τις ιστορικές και πολιτικές ταραχές. Μια τέτοια έρευνα, έλεγε, ήταν ο μόνος τρόπος που μπορούσε να ωφελήσει κάποιον ένα πτυχίο ιστορίας, επειδή έτσι θα μπορούσα να κυνηγήσω μια θέση στον ακαδημαϊκό χώρο, ένα διδακτορικό, μια θέση καθηγήτριας.

Από κάποιες απόψεις, ο Τζέιμς είχε δίκιο. Πριν από δέκα χρόνια, λίγο αφότου αποφοίτησα, συνειδητοποίησα ότι το πτυχίο ιστορίας δεν πρόσφερε τις ίδιες προοπτικές καριέρας με το πτυχίο λογιστικής του Τζέιμς. Ενώ εγώ συνέχιζα μια ατε-

λέσφορη αναζήτηση εργασίας, εκείνος εξασφάλισε μια καλά αμειβόμενη δουλειά σε μια από τις μεγαλύτερες λογιστικές εταιρείες, στο Σινσινάτι. Έκανα αιτήσεις για διάφορες θέσεις διδασκαλίας σε τοπικά γυμνάσια και κοινοτικά κολέγια, αλλά, όπως είχε προβλέψει ο Τζέιμς, όλοι προτιμούσαν κάποιον με μεταπτυχιακό.

Δεν πτοήθηκα, το θεώρησα ευκαιρία να εμβαθύνω στις σπουδές μου. Ενθουσιασμένη και αγχωμένη ταυτόχρονα, ξεκίνησα τη διαδικασία αίτησης για μεταπτυχιακό στο Πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ, μόλις μια ώρα βόρεια του Λονδίνου. Ο Τζέιμς ήταν κατηγορηματικά αντίθετος στην ιδέα και σύντομα κατάλαβα γιατί: μόλις μερικούς μήνες μετά την αποφοίτηση, με οδήγησε ως το τέρμα της αποβάθρας που έβλεπε στον ποταμό Οχάιο, γονάτισε και με δάκρυα στα μάτια μού ζήτησε να γίνω γυναίκα του.

Δεν μου καιγόταν καρφάκι για το Κέμπριτζ, ας σβηνόταν κι απ' τον χάρτη –δεν μου καιγόταν καρφάκι ούτε για το Κέμπριτζ, ούτε για τα μεταπτυχιακά, ούτε για όλα τα μυθιστορήματα του Τσαρλς Ντίκενς. Από τη στιγμή που τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του Τζέιμς στην άκρη εκείνης της αποβάθρας και ψιθύρισα *ναι*, η ταυτότητά μου ως επίδοξης ιστορικού άρχισε να σκουριάζει και αντικαταστάθηκε από την ταυτότητα της μέλλουσας γυναίκας του. Πέταξα την αίτηση για το μεταπτυχιακό στα σκουπίδια και αφέθηκα να παρασυρθώ από τον στρόβιλο της οργάνωσης του γάμου, απασχολώντας το μυαλό μου με γραμματοσειρές προσκλήσεων και αποχρώσεις του ροζ για τις διακοσμητικές παιώνιες στα τραπέζια. Και όταν ο γάμος έγινε μόνο μια λαμπερή ανάμνηση στην ακροποταμιά, διοχέτευσα την ενέργειά μου στα ψώνια για το πρώτο μας σπίτι. Τελικά καταλήξαμε στο Τέλειο Σπίτι: ένα σπίτι με τρία υπνοδωμάτια και δύο μπάνια στο τέρμα ενός αδιεξόδου, σε μια γειτονιά με οικογένειες με μικρά παιδιά.

Ο έγγαμος βίος απέκτησε τη ρουτίνα του, έγινε προβλέψιμος και τακτικός όπως οι κραινιές στους δρόμους της καινούριας μας γειτονιάς. Και καθώς ο Τζέιμς άρχισε να βρίσκει τα πατήματά του στην πρώτη βαθμίδα στην ιεραρχία των επιχειρήσεων, οι γονείς μου –που είχαν στην ιδιοκτησία τους γη ανατολικά του Σινσινάτι– μου έκαναν μια δελεαστική πρόταση: μια δουλειά με μισθό στο οικογενειακό αγρόκτημα, βασικές λογιστικές και διαχειριστικές εργασίες. Θα ήταν κάτι σταθερό, ασφαλές. Χωρίς *άγνωστα πράγματα*.

Γυρόφερνα στο μυαλό την απόφαση για μερικές μέρες, σκεπτόμενη μόνο φευγαλέα τις κούτες στο υπόγειό μας, με τα δεκάδες βιβλία που λάτρευα στη σχολή. *Το Αββαείο του Νορθάνγκερ. Ρεβέκκα... Η κυρία Νταλογουέι*. Πού με είχαν βοηθήσει; Ο Τζέιμς είχε δίκιο: το ότι χανόμουν σε παμπάλαια έγγραφα και ιστορίες με στοιχειωμένες επαύλεις δεν είχε οδηγήσει σε καμία πρόταση για δουλειά. Αντιθέτως, μου είχε κοστίσει δεκάδες χιλιάδες δολάρια σε φοιτητικά δάνεια. Άρχισα να μισώ τα βιβλία μέσα σε εκείνες τις κούτες και ήμουν σίγουρη ότι η ιδέα μου να σπουδάσω στο Κέμπριτζ ήταν μια παλαβωμάρα μιας άνεργης πτυχιούχου που δεν είχε τι να κάνει.

Άλλωστε, με την ασφαλή δουλειά του Τζέιμς, το σωστό –το *ώριμο*– ήταν να μείνω στο Σινσινάτι, με τον καινούριο μου σύζυγο, στο καινούριο μας σπίτι.

Δέχτηκα την πρόταση για το οικογενειακό αγρόκτημα, προς μεγάλη ικανοποίηση του Τζέιμς. Κι έτσι η Μπροντέ και ο Ντίκενς και όσα λάτρευα για τόσο πολλά χρόνια έμειναν κλεισμένα στις κούτες, στις γωνιές του υπογείου μας, και τελικά ξεχάστηκαν.

Στη σκοτεινή παμπ, ήπια μια μεγάλη γουλιά από την μπίρα μου. Ήταν θαύμα που ο Τζέιμς είχε συμφωνήσει για το ταξίδι στο Λονδίνο. Ενώ προσπαθούσαμε να καταλήξουμε σε προορισμό για την επέτειό μας, είχε καταστήσει σαφή την

προτίμησή του: ένα παραθαλάσσιο θέρετρο στις Παρθένους Νήσους, όπου θα περνούσε τις μέρες του παίρνοντας υπνάκους με ένα άδειο ποτήρι κοκτέιλ στο πλάι του. Όμως είχαμε περάσει τα προηγούμενα Χριστούγεννα πίνοντας ντακίρι, έτσι τον παρακάλεσα να σκεφτεί κάτι άλλο, την Αγγλία ή την Ιρλανδία. Υπό τον όρο ότι δεν θα χάσουμε χρόνο με κάτι πολύ ακαδημαϊκό, όπως το εργαστήριο αποκατάστασης σπάνιων βιβλίων που είχα αναφέρει φευγαλέα, συμφώνησε να πάμε στο Λονδίνο. Υποχώρησε, είπε, επειδή ήξερε ότι ήταν κάποτε όνειρό μου να επισκεφτώ την Αγγλία.

Ένα όνειρο που μόλις πριν από λίγες μέρες το σήκωσε στον αέρα σαν κρυστάλλινο ποτήρι σαμπάνιας και το κομμάτισε ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Ο μπάρμαν έδειξε το μισοάδειο ποτήρι μου, αλλά κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου· μία ήταν αρκετή. Ήμουν ανήσυχη κι έτσι έβγαλα το κινητό μου και άνοιξα τον messenger. Η Ρόουζ –η πιο παλιά μου φίλη– μου είχε στείλει ένα μήνυμα. Όλα καλά; Σ' αγαπώ.

Κι ύστερα: μια φωτογραφία της μικρούλας Έινσλι. Κι αυτή σ' αγαπάει. <3

Και να την η νεογέννητη Έινσλι, φασκιωμένη με γκρι σετονάκια. Ένα τέλειο νεογέννητο τριών κιλών, η βαφτιστήρια μου, κοιμόταν γλυκά στην αγκαλιά της αγαπημένης μου φίλης. Ένιωθα ευγνώμων που είχε γεννηθεί προτού μάθω το μυστικό του Τζέιμς· είχα ήδη προλάβει να περάσω πολλές γλυκές, ευτυχισμένες στιγμές με το μωρό. Παρά τη θλίψη μου, χαμογέλασα. Ακόμα κι αν έχανα τα πάντα, τουλάχιστον θα είχα αυτές τις δύο.

Αν τα κοινωνικά δίκτυα αποτελούσαν ένδειξη για οτιδήποτε, ο Τζέιμς κι εγώ ήμαστε οι μόνοι στον κύκλο των φίλων μας που δεν έσπρωχναν ακόμα καρότσια και δεν φιλούσαν μαγουλάκια λερωμένα από μακαρόνια με τυρί. Και παρόλο

που η αναμονή ήταν δύσκολη, αυτό ήταν το σωστό για μας: η λογιστική εταιρεία όπου δούλευε ο Τζέιμς περίμενε από τους συνεργάτες να βγαίνουν για φαγητό με τους πελάτες, κι έτσι κατέληγαν να ξεπερνούν συχνά τις ογδόντα ώρες τη βδομάδα. Παρόλο που εγώ ήθελα παιδιά από νωρίς στον γάμο μας, ο Τζέιμς δεν ήθελε να έχει να αντιμετωπίσει το άγχος των υπερωριών κι επιπλέον μιας οικογένειας με μικρό παιδί. Και όσο εκείνος μέρα τη μέρα, επί μία δεκαετία, ανέβαινε στην επιχειρηματική κλίμακα, έτσι κι εγώ έβαζα το ροζ χαπάκι στην άκρη της γλώσσας μου και σκεφτόμου: *Κάποια μέρα*.

Κοίταξα την ημερομηνία στο κινητό μου: 2 Ιουνίου. Σχεδόν τέσσερις μήνες είχαν περάσει απ' όταν η εταιρεία του Τζέιμς τού έδωσε προαγωγή, προαλείφοντάς τον για συνέταιρο –πράγμα που σήμαινε ότι οι μέρες που περνούσε πολλές ώρες με τους πελάτες είχαν τελειώσει.

Τέσσερις μήνες αφότου αποφασίσαμε να προσπαθήσουμε για παιδί.

Τέσσερις μήνες αφότου είχε φτάσει το «κάποια μέρα» μου. Παιδί όμως ακόμα.

Δάγκωσα τον αντίχειρά μου και έκλεισα τα μάτια. Για πρώτη φορά εδώ και τέσσερις μήνες χαιρόμουν που δεν είχα μείνει έγκυος. Πριν από λίγες μέρες ο γάμος μας άρχισε να καταρρέει κάτω από το συντριπτικό βάρος αυτού που μόλις είχα ανακαλύψει: η σχέση μας πλέον δεν αποτελούνταν από δύο άτομα. Μια άλλη γυναίκα είχε παρεισφρήσει. Σε ποιο παιδί άξιζε τέτοια θλιβερή κατάσταση; Σε κανένα –ούτε στο δικό μου ούτε σε κανενός άλλου.

Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα: περίμενα περίοδο χτες και δεν μου είχε έρθει. Έλπιζα με όλο μου το είναι να έφταιγε το στρες και το τζετ λαγκ.

Έριξα μια τελευταία ματιά στο νεογέννητο παιδί της φίλης μου, χωρίς να νιώθω ζήλια παρά μόνο ανησυχία για το

μέλλον. Θα ήθελα πολύ το παιδί μου να είναι κολλητή της Έινσλι για πάντα, να έχουν το δέσιμο που είχα εγώ με τη Ρόουζ. Από τη στιγμή όμως που έμαθα το μυστικό του Τζέιμς, δεν ήμουν σίγουρη ότι ο γάμος εξακολουθούσε να αποτελεί προοπτική για μένα, πόσο μάλλον η μητρότητα.

Για πρώτη φορά μέσα σε δέκα χρόνια σκέφτηκα ότι ίσως είχα κάνει λάθος στην άκρη εκείνης της αποβάθρας, όταν είπα το ναι στον Τζέιμς. Κι αν είχα πει όχι ή όχι ακόμα; Πολύ αμφιβάλλω ότι θα συνέχιζα να βρίσκομαι στο Οχάιο, περνώντας τις μέρες μου σε μια δουλειά που δεν αγαπούσα, με τον γάμο μου να ισορροπεί επικίνδυνα στην άκρη του γκρεμού. Μήπως θα ζούσα κάπου στο Λονδίνο, διδάσκοντας ή κάνοντας έρευνα; Ίσως να ήμουν χαμένη μες στα παραμύθια, όπως άρεσε στον Τζέιμς να αστειεύεται, και πάλι όμως δεν θα ήταν καλύτερο από τον εφιάλτη στον οποίον είχα βρεθεί;

Πάντα εκτιμούσα τον πραγματισμό και την υπολογιστική φύση του άντρα μου. Για μεγάλο διάστημα του γάμου μας θεωρούσα ότι αυτός ήταν ο τρόπος του Τζέιμς να με κρατάει προσγειωμένη, ασφαλή. Όταν αποτολμούσα μια αυθόρμητη ιδέα –οτιδήποτε έξω από τους προκαθορισμένους στόχους και τις επιθυμίες του–, με επανέφερε γρήγορα στη γη περιγράφοντας τους κινδύνους, τα αρνητικά. Ο ορθολογισμός, άλλωστε, ήταν αυτό που τον είχε βοηθήσει να προχωρήσει στην εταιρεία του. Τώρα όμως, στην άλλη άκρη του κόσμου, αναρωτιόμουν για πρώτη φορά αν τα όνειρα που κυνηγούσα κάποτε ήταν για εκείνον απλώς ένα λογιστικό πρόβλημα. Περισσότερο τον απασχολούσε *η απόδοση της επένδυσης* και *η διαχείριση κινδύνου* απ' ό,τι η ευτυχία μου. Κι αυτό που πάντα θεωρούσα συνετό στον Τζέιμς για πρώτη φορά φάνταζε διαφορετικό: αποπνικτικό και ελαφρώς χειριστικό.

Ανασηκώθηκα ελαφρώς, τα μπούτια μου είχαν κολλήσει στο δερμάτινο κάθισμα, και έκλεισα το κινητό μου. Το να επι-

μένω να σκέφτομαι την πατρίδα και το πώς θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα δεν θα μου πρόσφερε τίποτα στο Λονδίνο.

Ευτυχώς, οι λίγοι θαμώνες στην Old Fleet Tavern δεν έβρισκαν τίποτα παράξενο σε μια τριαντατετράχρονη που καθόταν στην μπάρα. Χάρηκα για την απουσία προσοχής και η Boddingtons είχε αρχίσει να επιδρά στο πονεμένο, ταλαιπωρημένο από το ταξίδι σώμα μου. Έσφιξα γερά το ποτήρι, η βέρα στο αριστερό μου χέρι μού πόνεσε το δάχτυλο, και τελείωσα την μπίρα μου.

Όταν βγήκα έξω και αναρωτιόμουν πού να πήγαινα –μου φαινόταν ότι δικαιούμουν έναν υπνάκο στο ξενοδοχείο–, πλησίασα το σημείο όπου με είχε σταματήσει ο κύριος με το σπορ παντελόνι νωρίτερα, που με είχε προσκαλέσει να πάω σε... πώς το είπε, λασποφορία; Όχι, λασποθηρία. Είχε πει ότι η ομάδα σκόπευε να συναντηθεί εκεί κοντά, στη βάση των σκαλοπατιών, στις δυόμισι. Έβγαλα το κινητό μου και κοίταξα την ώρα: έδειχνε 2.35 μ.μ. Τάχυνα το βήμα, νιώθοντας ξαφνικά ανανεωμένη. Πριν από δέκα χρόνια, θα τρελαινόμουν για μια τέτοια περιπέτεια, να ακολουθήσω έναν ευγενικό ηλικιωμένο Βρετανό στον Τάμεση για να μάθω για τους βικτοριανούς και τους λασποθήρες. Αναμφίβολα ο Τζέιμς θα έφερνε αντιρρήσεις γι' αυτή την αυθόρμητη περιπέτεια, ωστόσο δεν ήταν εδώ για να με εμποδίσει.

Μόνη μου μπορούσα να κάνω ό,τι στο καλό ήθελα.

Πέρασα μπροστά από το La Grande –η διαμονή μας στο πολυτελές ξενοδοχείο ήταν δώρο επετείου από τους γονείς μου–, αλλά σχεδόν δεν του 'ριξα δεύτερη ματιά. Πλησίασα το ποτάμι κι εντόπισα εύκολα τα τοιμεντένια σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο νερό. Το λασπερό, θολό ρεύμα στα βάθη του καναλιού αναδευόταν λες κι αποκάτω πάλευε κάτι ανήσυχο. Προχώρησα, ενώ οι πεζοί γύρω μου βάδιζαν προς πιο προβλέψιμα εγχειρήματα.

Τα σκαλοπάτια ήταν πιο απότομα και σε πολύ χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι θα περίμενα για το κέντρο μιας κατά τα άλλα εκουγχρονισμένης πόλης. Έφταναν τουλάχιστον μισό μέτρο βάθος και ήταν φτιαγμένα από θραυστή πέτρα, σαν παμπάλαιο τοιμέντο. Κατέβηκα αργά, ευγνώμων που φορούσα αθλητικά και κρατούσα βολική τσάντα. Στο τέρμα, κοντοστάθηκα κι αφουγκράστηκα τη σιωπή γύρω μου. Στην άλλη πλευρά του ποταμού, στη νότια όχθη, αυτοκίνητα και πεζοί περνούσαν βιαστικά –αλλά από αυτή την απόσταση δεν άκουγα τίποτα. Μόνο τον απαλό παφλασμό των κυμάτων στην όχθη του ποταμού, τον καμπανιστό ήχο από τα βότσαλα που στροβιλιζόνταν στο νερό και αποπάνω μου το μοναχικό κρώξιμο ενός γλάρου.

Η ομάδα ξενάγησης λασποθηρίας στεκόταν λίγο πιο πέρα, ακούγοντας προσεκτικά τον ξεναγό –τον άντρα που είχα συναντήσει πρωτύτερα στον δρόμο. Έσφιξα τα δόντια και έκανα ένα βήμα περνώντας προσεκτικά ανάμεσα στις πέτρες και τους λασπόλακκους. Καθώς πλησίαζα την ομάδα, πείστηκα να αφήσω όλες τις σκέψεις για την πατρίδα πίσω: τον Τζέιμς, το μυστικό που είχα ανακαλύψει, την απραγματοποίητη επιθυμία μας για παιδί. Χρειαζόμουν ένα διάλειμμα από τη θλίψη που με έπνιγε, η οργή μου ήταν ένα αγκάθι τόσο αιχμηρό και απρόσμενο, που μου έκοβε την ανάσα. Όπως κι αν αποφάσιζα να περάσω τις επόμενες δέκα μέρες, δεν είχε νόημα να θυμάμαι και να ξαναζώ αυτό που είχα μάθει για τον Τζέιμς πριν από σαράντα οχτώ ώρες.

Εδώ, στο Λονδίνο, σε αυτό το «επετειακό» ταξίδι, είχα ανάγκη να ανακαλύψω τι ήθελα πραγματικά εγώ και αν η ζωή που επιθυμούσα εξακολουθούσε να περιλαμβάνει τον Τζέιμς και τα παιδιά που θέλαμε να μεγαλώσουμε μαζί.

Προκειμένου όμως να το κάνω αυτό, έπρεπε να ξεθάψω μερικές δικές μου αλήθειες.

Μια ξεχασμένη ιστορία,
ένα υπόγειο δίκτυο γυναικών,
μια δηλητηριώδης
κληρονομιά εκδίκησης.

Καλωσορίσατε στο μυστικό φαρμακείο.

Κρυμμένο στα βάθη του Λονδίνου του δέκατου όγδοου αιώνα, ένα μυστικό φαρμακείο προμηθεύει την ασυνήθιστη πελατεία του. Γυναίκες απ' όλη την πόλη συζητούν ψιθυριστά για μια μυστηριώδη γυναίκα, τη Νέλα, η οποία πουλάει καλά κρυμμένα δηλητήρια για να τα χρησιμοποιήσουν ενάντια στους καταπιεστικούς συζύγους τους. Όμως ο σκοτεινός κόσμος της Νέλα θα αρχίσει να κινδυνεύει όταν η νεότερη πελάτισσά της, η δωδεκάχρονη Ελαίζα, κάνει ένα μοιραίο λάθος.

Διακόσια χρόνια αργότερα, η επίδοξη ιστορικός Καρολάιν Πάρσγουελ ανακαλύπτει ένα παμπάλαιο μπουκαλάκι φαρμακοποιού στον Τάμεση και αρπάζει την ευκαιρία να ερευνησει την προέλευσή του σε μια προσπάθεια να ξεχάσει τη φρικτή προδοσία του άπιστου συζύγου της. Όταν όμως ανακαλύπτει τη σύνδεση ανάμεσα στο μπουκαλάκι και τις άλυτες εδώ και αιώνες δολοφονίες της φαρμακοποιού, το ταραχώδες παρόν της Καρολάιν προσκρούει σε μια εκρηκτική ιστορία, η οποία δένει τη μοίρα της με τη μοίρα της Νέλα και της Ελαίζα, και παίρνει μια απρόσμενη τροπή που διαπερνά το φράγμα του χρόνου.

